

Dan Mocănescu

Natale

Dan Mocănescu

Natale

Dan Mocănescu

Natale

Poeme

Ediție îngrijită de
Mihai Vasile

Ploiești • Editura MYTHOS • 2015

Ploiești, Str. Erou Călin Cătălin nr. 1

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MOCĂNESCU, DAN

Natale / Dan Mocănescu. - Ploiești : Mythos, 2015

ISBN 978-606-8467-20-7

821.135.1-1

Nota editorului

Nu știm dacă, în viziunea autorului lor, aceste poeme ar fi devenit vreodată o carte. Așa cum nu știm care ar fi fost forma lor finală, după ce Dan Mocănescu ar fi zăbovit asupra lor în intenția sa de a le face publice...

Descoperite, după trecerea sa Dincolo, de către soția sa, pianista și profesoara Natalia Mocănescu, undeva, în computerul lui, aceste texte păreau doar un exercițiu de stil (dintre multele la care intelectualul Dan Mocănescu se deda cu voluptate). Doamna Natalia Mocănescu mi le-a înmănat cu îndreptățită temere, pentru a le citi și... evalua, cu intenția de a le face publice, acum, la un an de la moartea soțului ei.

Cum literatura nu este, așa cum scria un critic, „doar o problemă a descifrării”, lectura poemelor lui Dan Mocănescu mi-a relevat un poet de o sensibilitate de-a dreptul expansivă, care era, de cele mai multe, ori în contrast cu atitudinile sale zilnice, ușor rezervate, mai degrabă critice și analitice.

Dan Mocănescu era unul din acei intelectuali „tobă de carte”, lucid observator al fenomenului literar și artistic al epocii sale, misterios în ceea ce privea creația sa (literară, cinematografică, muzicală) despre care vorbea foarte puțin, iar atunci când venea vorba despre asta, „pasa” cu grație momentul. L-am cunoscut bine ca fiind una din vocile critice ale Cenaclului „Ion Luca Caragiale” din Ploiești unde, alături de Ion Stratan, Florin Dochia, Sever Avram sau Radu Călin Cristea, analiza cu pertinență creațiile literare ale membrilor acestui prestigios club de literatură. Cu voce egală, fără accente dramatice, Dan Mocănescu își exprima opiniile critice care deveneau, adeseori, o foarte bună „bază” a polemicilor care se derulau în aceste ședințe de lucru. În vara anului 1990, aveam să lucrăm împreună la redactarea primelor două numere ale publicației „Revista nouă”, când, cu entuziasm și evidentă naivitate, credeam, că prin acest gest editorial, vom schimba ceva în societatea românească de după căderea

comunismului, că vom reuși să facem ca literatura și arta românească să fie mai liberă, mai performantă...

...L-am auzit doar o singură dată, pe la sfârșitul anilor optzeci, citindu-și poemele în acest cenaclu. O făcuse cu aceeași voce ușor monotonă, fără ca inflexiuni actoricești să influențeze opiniile celor din jur. Și-a asumat această lectură cu un anume curaj, pentru că el era, în acest conclav scriitoricesc, „criticul”. Cum știm prea bine cam care era atmosfera cenaclurilor în anii șaptezeci-optzeci, încărcată de competiții, răutăți absurde, adversități ireconciliabile, lectura unor poeme scrise de un critic era cel mai bun prilej de a te răzbuna pe opiniile sale. Din câte îmi amintesc, însă, tonul discuțiilor care au urmat a fost dat de poetul Ion Stratan care, cu recunoscute-i gentilețe, s-a arătat extrem de surprins de tonul liric al... criticului. Din ceața aceasta a amintirilor îngropate în adâncul memoriei, îmi revin acum frânturi ale acelei atmosfere extrem de colocviale născute după acea lectură dintr-o după-amiază de joi, într-o sală de la parterul Palatului Culturii din Ploiești...

... „Natale”...

Doamnei Natalia Mocănescu i-a mărturisit că ar vrea ca acesta să fie titlul unui eventual volum de poezie.

Am fost surprins și ușor descumpănit. Existau, în interiorul acestui grupaj poetic, titluri sau sintagme mult mai interesante, care ar fi putut deveni titlul acestui volum...

Dar, după o lectură mai atentă a acestor poeme, „Natale” a devenit deodată... misterios, ambiguu, plurivalent în semnificațiile sale absconse și în concordanță cu figura greu descifrabilă pe care ne-a lăsat-o în amintire Dan Mocănescu...

Gestul de a publica astăzi, în volum, poemele sale depășește, iată, această intenție memorială, conjuncturală. Volumul „Natale” este chiar o viziune lirică greu de confundat, care mai pune încă o lumină pe misteriosul personaj din amintirile noastre și care a purtat vreme de șaizeci și unu de ani numele Dan Mocănescu.

Mihai Vasile

Caraiman

Luminează Domnul fruntea României
crucea din maramă
lacrima de nea
ca ieșind din noaptea
tulbure-a stihiei
să-și ridice Scaun iară
și să stea
fiecare culme poartă-aici un înger
fiecare creastă un Începător
ce înaltă-i rana
pentru care sânger
răsucind hangerul fiecărui nor...
Doar un fulger sparge
porțile-ndurării
din izvorul stânii parcă s-a aprins
printre cetini albe născocind pridvorul
răsăririi noastre
tainice-nadins
Luminează Domnul fruntea încrestată
cu un deget aspru
piatra a-nveșmântat
pe un tron de jnepeni
Patria-ndurată
să-și ridice locul
peste care-a stat...

Corturi de fum

Corturi de fum
porțile-amiezii se surpă
Roza cu tâlc
într-un ungher s-a aprins
graurii pier
te privesc de la capătul lumii
Ce depărtare
e taina aceasta cu noi...

Din orzul înflorit

Din orzul înflorit
te-adulmec aspru
la tâmples
când genunchiul m-a închis
și-ai încăput
în ochiul meu albastru
cu tot cu tine
draga mea din vis

din degete subțiri
mi se năzare
că se răsfăț spicul
înadins
și până arzi
din cap până-n picioare
aș lua cetatea
și m-aș da învins

În lanul crud
prigoria scâncește
însăimântată trist netam-nesam
cine m-a pus
să te visez prostește
în lanuri rătăcite
habar n-am...

Dar tu erai
atunci ca și acuma
unduitoare
după cum am scris
din holde nesfârșite urcă luna
și pentru tine
draga mea din vis

Oricât m-ai răni..

Oricât m-ai răni
nestemato
sminteala nu poate pieri
lumina din ochi
mi-ai fi luat-o
oricum
în zadar m-aș feri

de-aceea îți scriu
ca-n vechime
cu vorbe-nșirate isteț
doar ție
pierdută-n mulțime
privindu-mă iar cu dispreț

Voi face un cântec
pe care
tânjind după tine rănit
nicicând să-l asculți
Ce-ntâmplare
iubind
să te afli smintit

Nu-i nimeni în lume
să ardă
cu gândul la tine așa
cerșind un minut să te vadă
și fără să-ți ceară ceva

Fugare

Fugare
ce câmpuri fugare
ne-ntorc ne cuprind
o frântură
o rublă fierbinte de soare
ești nu ești
habar n-am
am nu am
un ungher mai păstrează-mă

Un tic
o fărâmbă
o pleoapă un pic
mai ține-mă-n ochi
nu mă pierde
cu vraja ce știi
când va arde orașul
în fapt
când va ninge din nou
îți voi fi

Toamna-n care mai dregeam
astă toamnă denumind-o
timpu-nghesuit în geam

ca-ntr-un film cielitolindo
și-ntâmplarea dintre cărți
schimbătoare
cinemauri!
Este toamna-n care calc
într-o doară pe coclauri
și-asta fiindcă trag și sper

Duhul ostenit al stelei
nici n-ating
și nici nu pier
razele-i dând chip podelei
unde stăruie de-atunci
mai desculță mai firavă
urma tinerei porunci
înmuiate în otravă
Astfel printr-un ocehan
răsucit în dorul lelii
timpul toamnei peste an
roade varul tencuielii
Și-n văditul cinema
înșirat la întâmplare
parcă trece cineva
dar la multă depărtare...

De-aseară urcă plopii înaripați la cer
Se scutură de rănite
și pleacă
Coroana școlii sfinte plutește-n cartier
iar școala
se destramă și se-neacă

Presată iasca-n vechiul sarafan
cicoarea născocită dintre șanțuri
ademenește toamna
peste ani
în felurite cântice și danțuri

Și-ndepărtate piscuri se aud
rupând zăvorul
carului cu stele
iar ochii plâng
albastru-i tot mai crud
din pricina copilăriei mele

Ce scriu cocorii nu rămâne scris
Alfabetarul cerului ne scapă
De-aseară urcă plopii
înaripați în vis
și păsările vremurilor pleacă

Pe podeaua
de jar
desculță...
Ce vierme de vis!
Frunzele ard
doar să se creadă
că dragostea-nvinge
Mă târăsc neatinso
gleznele
nu-ți pot atinge...
Nu-mi pasă a cui ești
cu cine cânți
sau zilele ți-adaugi
Ronsard te-a iubit

Reverdy te-a iubit
Apollinaire te-a iubit
Eu sunt o calfă
disperată
doar sufletul tău
neștiut
rămâne la mine...

Printre ruguri de vie
te aflu
vedenia mea
străvezie
Unde calci
roua nopții scânteie
în tufișuri de jar
și-n cârceie
în vârtejuri subțiri capilare
agurind robul tău la strânsoare
pe sub iia fetească-nvelit

Bobul dulce
se-aștepta strivit
Eu la focul acesta vrăjesc
Doar nu piere
ce cred că lumesc
Dar un turbure vânt de apus
te zgornește
și cine m-a pus
s-aduc vorba de tine-n deșert
mi-a sucit
tot hangerul în piept
Nu erai...
Doar un abur în vii
m-a smintit

Darămite să fii...
Nici un semn
din zbaterile ploii
Nu ajunge noaptea
Pân'aici
nici din frunze
nu pricep o iotă
când deasupra toamnei te ridici
și nici vântul
ars de felinare
nu-ndrăznește-o șoptă
cât te țin
în vrăjeala visului din care
te-ai rostogolit așa puțin
și nedespărțiți ne-apucă zorii
Tu - nespusă
Eu - neauzit
Nici un semn
nu poartă astăzi norii
ca și cum în taină
ne-am iubit...
Ca și cum atâta depărtare
nu-i decât în rugul
dintre noi
Pe coline șiroiesc amare
fără noimă
lacrimile
ploii...

Des cântec

Ți-am adus de pe câmpie
Ierburi de statornicie
Dezmierd acul și sulfina
Care-adulmecă lumina
Arici ca și șofranul
Rapița și odoleanul
Smulse-n tainița furtunii
Ca să-ți rotunjească sânii
Să te sature de soare
Sânge fiert de sărbătoare
Ți-am adus din roua lunii
Coronițe de petunii
Frunze de muștar sălbatic
Degețelul singuratic
Strecurat dintr-o firidă
Ca nemernica omidă
Ți-am adus atât de-aproape
Stele să le-aprinzi în pleoape
Și din fir de păpădie
Rugurile când adie
Ți-am țesut hamac fierbinte
Să te perpelești cuminte
Rumenită în strânsoare
Crudă, până dai în floare
Ți-am adus până să iasă

Robii vremilor la coasă
Cortul verii să se strângă
Din pripeala mea nătângă
Ierburi fără nicio vină
Pentru tine o străină...

Caldă

Sămânța toamnei
s-a năpustit din colb
se zbate pe coclauri
doar în șoaptă
Sub geamuri niscai pere
venite să le sorb
dogoarea-n dodii
stăruind necoaptă

Cum bălăcită-n lapte
dănțuia
prin spatele grădinii o părere
un sfârc de roză
mă năpăstuia
din bălării mușcate de tăcere
Așa-i departe
ierburile-alinți
de leac privirii hămesind durută
la mustul răfuielilor fierbinți
de sânge
de smarald
și de cucută...

De când ninge la Predeal

De când ninge la Predeal
acolo
la capătul toamnei
se-adună sub zăpadă
dealuri și păduri
Copii și turme
se-mbulzesc
sub acoperământ
la curăția de iarnă
Se desfac nucile
merele se coc
a doua oară
Ne strângem lângă foc
și tăinuim
ca toată rânduiala
să se cutremure
de-un scâncet...

Un salcâm
săgeată roaba
ocolitelor păcate
Ea ca-n vis
pe nemâncate
fuge sângerând degeaba

Vara culcușește-n brusturi
rătăcindu-se în vie
nu știai atunci că usturi
poftă
altfel sângerie
Amăruie pădăia
strecurându-se-n grădină
născocoște iarăși iia
într-un treacăt de lumină
Și cum cade fierbințelii
trupul fetei
arămite
tânguiesc în dorul lelii
zburătoarele tocmite
să-i alunge gărgăunii
domnișoarei
cu pricina
rătăcită-n toana lunii
cuibărindu-și proastă vina...

Stea călăuzitoare

Cântecul tău
ca tămâia prin trunchi
fă-l să coboare
Uns în taină
sub jar
prinde rodul nerodului mut
os de chip
și de-asemănare
Să nu-ți tacă nicicând
pe pământ
raza blândă-ndurare
Stea neatinsă de lut
stea născătoare

Pe negândite
te-am adulmecat
ca un berbec de Corinth
mirosul ploii
peste oceanul
dintre
noi...

Prag de cetini

Prag de cetini urcă drahma albăstruie
Griuri griuri sfada viului ascuns
Un geamlâc de aur pe sub creastă suie
Și-aburind în ceruri pare c-a ajuns.

A rămas uitată patima-n odaie
Ostenind sub scoarța clipei de mai sus
Din ce har se-aprinde sufletul de paie
De cuprinde toate care zici că nu-s?
Veacul iernii cade - lacrimi de neunde
Ferecând amurgul veșnic de ajun
Dau colind păstorii steaua se ascunde
Sfânt se naște Domnul și-n acest Crăciun.

Noi suntem felinarele...

Noi suntem felinarele...
Lumina mlaștinii
ochiul de câmp...
Din pricina-asta iepurii aleargă
nisipul scâncește
și trestii-le-ngână mereu...
Noi suntem felinarele de râu.
Sat după sat
după sat.
Curg prietene
nimeni nu se mai scaldă bălai...

De tine dor orbite

De tine dor orbite
cearcănele nopții despletite
degete fierbinți te-nfățișară
peste Asii
lunecând amară
mi s-a năzărit că strigi
aproape
sarea nopții picură sub pleoape
dor de tine...
Zidurile toate
chipurile nopții
neschimbate

Câte-ndepărtate sfere..

Câte-ndepărtate sfere
și coline nesfârșite
ne despart
și ne-nconjoară
rătăcind coclaurile
ceru-ntârziat al toamnei
risipește darurile
sfori de fum coboară sfinte
printre urme de cocori
și de-aducerile-aminte
nestatornici urcă norii
printre Orioni și Urse
Ca din teascurile scurse
fierb obrajii de pe urma
urmei
patimile zilei se îngrămădesc
albastre
sub tăcerile șindrilei
de pe turnul veghei noastre
Câte-ndepărtate sfere și coline
va străbate
șoapte doar nesăbuite
vor ajunge și la tine...

În amiază

În amiaza depărtării
triste
trenuri de scaieți întortocheate
rătăcesc
un fluture se zbate
osândit de soare
să existe.
A rămas de păsări
pustiită
fiecare palmă de cicoare
brumele
aștern la întâmplare
o armură grea
și ruginită
pe coclauri rătăcind
smerită
umbra înălțimilor
albite
născocoște tainic
din orbite
o făptură neîngăduită

M-ai lăsat să port în ochi

O toamnă...
N-o văzusem pân-acuma
doamnă
nu știam cât poate fi de dulce
taina
bâjbâielilor năuce
Turnul dimineților senine
m-ai lăsat să-l urc până la tine
mi-a rămas
năroadă pe orbită
o cetate
nemaicucerită
M-ai lăsat să aflu
egoistă
cavalerul cu figură tristă
ce-l purtam oricum
în mădule
cu sminteala spaimelor
amare
M-ai lăsat să port
o răsuflare
îndoita clipelor mirare
pasul tău de purpură
vicleano
în cenușa mării
de Murano....

Ning

deasupra vrajei tale-ndepărtate
deasupra-atâtor ierni ce ne despart
deasupra norilor tânjind la ceru-ți
sub care ning și ning neîncetat

ne-ngăduită doamnă și firavă
cum zilele departe-mi însoțești
nici cântecele mele nu-s otravă
din neputința-n care le lumești

dar fie-n vara soarelui cuminte
sau fie-n gerul-n care ochii-mi plâng
izvorul lor sălbatic și fierbinte
se năpăstește tainic și nătâng

Fulgii

În Siberiile nălucii-n care
chiar și nopțile-au încremenit
neaua s-a topit de disperare
peste cine a mai nimerit
ne lipsesc și pașii prin zăpadă
urmele-ndurării ne lipsesc
fulgii se-mbulzesc ca să ne vadă
apoi triști în ramuri se topesc

Ninge

aici ninge ca la poluri
chipul să-ți întrezăresc
printre viscoalele iernii
de sub care te tânjesc
clipele se scurg din cerul
obosit deasupra ta
rătăcind numai misterul
de-a rămâne de-a pleca
de-a te-ndepărta mai tare
de-a te-apropia mai mult
clipele se scurg din ceruri
și-n tăcerea lor le-ascult

Cântec pustiu

Peste pustiu stăpână-i doar tăcerea
și lacrimile nopții s-au uscat
sub hoardele de vânt
iar dune peste dune mângâierea
nisipului
s-a-nduplec
de ele...
Șir nenumărat
de clipe căzătoare
și de stele stingându-se din veghe doar
neconstelat
câte un soare mic și-ndepărtat...
Orice deșert și-ascunde din sfială
doar un izvor de nimeni neștiut
și fără țintă
fără îndoială
un veșnic și zadarnic început...
Și pare roua dimineții-n care
un șoim în cutezanța sa ridică
nechibzuite
razele de soare
care-l cuprind și-l pierd îndepărtat
peste pustiu rămâne doar tăcerea
și lacrimile nopții
s-au uscat...

Blândul anotimp

orbit se zbate blândul anotimp
să dea brândușei cearcăn
și-ndurare
și cât de-aproape cerul a-nstelat
secură lunii-apuse
din mirare
noști înghețate s-au topit și curg
veninul lor
cotrobăie-n artere
austrul scoate-un scâncet
din senin
spre răsărit curg flamuri
în tăcere
în urma-nsângeratei răfuieli
a zorilor
lipsindu-ți iar făptura
din muguri stau să crape-ncrâncenat
amestecate
dragostea și ura
așteaptă însuși soarele un semn
din ochii încolțiți
doar să răsară
sfidarea iernii nu l-a-ndepărtat
nici amăgirea ei
a enșpea oară

Când se naște un cântec

Când se naște un cântec
unde va în Ninive
sau pe coasta dintâi
a taifunului stins
nestemate corăbii
scumpesc fugitive
țărml mării Halal
din chibrituri aprins
peste Asii
covoare de fier și alame
sunătoare ghimbir
ocolesc Malabar
unde iuți picături
se cutremură-n palme
salamandre orbind în pustiul Zadar
iar țimbalele scurse
pe culmi schimbătoare
calcă vipere verzi lunecând cristalin
când se naște un cântec
o patimă moare
morfolită în piept
de un dulce venin

Resturi de zăpadă urme de ninsoare

amintirea iernii noastre
de demult
când tânjeam lunatic
și visam la soare
mierla se grăbește
numai să-l ascult
iscodind tăcerea dimineții crude
amăgit de glasul ei
neîncetat
răsăritul palid peste streșini ude
mângâie pe creștet
un cais uitat
arborii n-au ramuri păsările - aripi
zorii n-au culoare
visele - sfârșit
norii se adună ca din întâmplare
ascunzând un soare
fără răsărit

De tine...

Am nevoie de tine
ca de soarele cald
ca de zorii senini ca de aer
ca de gheața Siberiei toată
peste tâmpilele mele când ard
am nevoie de tine cu gândul
am nevoie de tine să fii
ca nicicând ca niciunde ca-ntruna
fără tine sunt toate pustii
am nevoie de tine în clipe
îndelungi și amare cum sunt
am nevoie de tine aievea
am nevoie de tine în gând
mă încearcă pustiul și teama
de deșertul că nu mi-ai mai fi
am nevoie de tine întruna
fără tine sunt toate pustii

Martie târziu

nălucitor sub steaua înserării
stă martie târziu
printre brândușe
la cheremul lui
și muguri de tristețe sângerie
austrul mai cotrobăie hai hui
prin brume
codobaturi de argint
cărbune ars
sub streșina pustie
și-ndepărtate zvonuri de cais
împleticit în scorburi
scotocind
uimirea clipei rățacite-n vis
din răsuflarea ta
înflăcărată
în gări și cuiburi zace
așternut boțit de iarna lipsei
stins întărâtată
o mierlă tace alta și-a-nțețit
neîndurata nopților chemare
și trece bolta-ntreagă
peste noi
covor de stele-ntins
fără crutare făptura leagă

stoarsă din noroi
cruzimea ierbii soarelui învins
ca o părere doar
sămânța
răsăritului s-a prins
sub martie târziu
și sub tăcere

Ard focuri

Ard focuri pe coline depărtate
de prin livezi se cațără la cer
doar doar privirile ți le-or abate
la norii îndurărilor ce pier
doar vei afla descântecul de tine
rătăcitor în brazdele pustii
adulmecând poienile senine
pe care însă n-ai cum să le știi

Cântec

Nedumerită noapte
Izbește-n muguri cu fruntea ta
Răscolitoare
Și roi de vrăjitoare
Corcodușul azvârle-n ceruri
Martie târziu
Și nu mai știu
Din strigăte ori șoapte
Fiertura anotimpului să-ți țiiu
De parcă printre zarzări
Popândăii
Întind capcane
Fără să pășim
Și primăvara asta suflă-n ruguri
Iubirea noastră
Fără să iubim
Îmi amintesc că nu erai acolo
Că nu m-ai strâns de braț
Că n-ai durut
Că n-ai de unde ști
Închipuito
Că vântul dimineții ne-a vândut

Închipuit

În ceață-ntors peste câmpia oarbă
cu ochi de lup
îți născocesc făptura
și mă prefac ciulind urechea-n iarbă
în urlet
năpădindu-mă arsura
Și-n astă-nchipuire iese luna
și mă privești cutreierând pe frunte
cu degete fierbinți întotdeauna
și lacrimi
cu broboanele mărunte...
Adesea tristă
dar mereu firavă
mi-ntinzi o flacăra
ne-a-pă-ra-tă
să fie miere sau o fi otravă
nu vom afla pe semne
niciodată

La început

La început a fost ploaia
tu ai venit mai târziu
Ploaie de apă cu rădăcini submarine
Din pământul de apă
nu ieşiseră nici scoici nici muguri şi nici străzi
n-aveai cu cine vorbi
Tu ai venit mai târziu
Înfofolită în petale de măceş
floarea berbecului de apă
Atunci am născocit cuvinte sărate
izvoare de vorbe
şi picături de cântec risipit
Tu ai venit mai târziu
cu ochii umezi ca două brânduşe de apă
N-ai cum să ştii
din revărsări de ape cum te-alint...

În si bemol minor

Năpăstuit cu-n gest de-al tău iubito
(închipuire tristă de nătâng)
Rânjesc în prag de cum am tăinuit-o
(sminteala pentru care râd și plâng)
Nici curtezanele n-au cum să creadă
pe lângă foc povestea când le-ndrug
cum am făcut din dragoste corvoadă
și-atâtea ierni ard nopțile pe rug...
Dacă mai spun ce bucurie-n taină
e să te știu a altuia în trup
încolăcită-n vise fără haină
cu nebunia-ncep să mă ocup...
Și-așa-ndelednicire mi-este dată
un zâmbet oarecare să-ți cerșesc
c-o fi sau că n-o fi adevărată
Iubirea mea nu-i lucru pământesc...

Alerga

Alerga
pe drumeagul încins alerga
sora verii
și vara înroșită în foc
înroșită și-n inima mea
ard puzderii de ceruri
turse de somn
se-abat peste-amiază
încinsă cu sânge pisa
jarul stins
de pe ruguri pitice
lumea se-aprinde încet
de la genunchii ei
biciuită de spice
pe când
numai eu
șarpe de soc
mă zvârcolesc în cenușă

De ce-mi ard tâmpilele rostind
în gând doar
cât îmi poți lipsi
Se-neacă depărtarea cu tânguirea mierlei
se-nconjoară
cu neaflarea răsuflării tale

din îndârjirea toantă că mi-ai fi...
Albastre ploi tânjesc albastre lacuri
rotind albastre păsări dumerite
de-atâta aşteptare...
Nesfârşite
sunt clipele din care ai plecat
ieşind tiptil din vis
capcana nopţii-n urmă
s-a închis
iar timpul râde
neînduplecat...

Sânge de nisip

Sânge de nisip
Amiaza
Urcă-n creștete și nu stă
Nici o clipă-n voia noastră
Vântul
Lacrima o gustă
Ruptă-n farmec
Din deșerturi
Te țintesc prin broasca-ngustă
Bâlbâiai în cort fiertura
Vântul
Lacrima o gustă
Scripca-i iască
Din dogoare
Fibrilezi ca o lăcustă
Din păreri auzi ce-ți cântec
Vântul
Lacrima o gustă

Fotografie

Fotografie
iată deci
ochiul
nu este carne

Femeia soarelui

În unda verii
am zărit-o iar
sub cununa de orz înflorit
o tulpină de trestie
oaspete rar
în deșertul în care-am postit...
Din petale de aur scâncește
și vrea
în veșmântul de rafie uns
să ajungă la soare prin inima mea
templier în caisul ascuns...

Cuvântul

Cuvântul e dat
cui ce-l are
bogatul
e tot mai bogat

În port

În port
un zvon de portughezi
descarcă marea peste fire
te văd pe țărmuri
cum veghezi
homarii bântuind colire
și spaima
care-a fost iubire
să nu te mai îndepărtezi...

Cine

Cine a înălțat cerul
și dragostea mea a-nălțat?

Descoperire

Numele planetei
este Galileea

Natale

Natale taine
brusturii înting
sub rasa mării în adânc cucernic
de-acolo vin și-acolo am s-ating
persane verzi
pe-al crabilor jertfelnic
Umbriți de val
cocorii-n feluri țes
navire lungi cu pânzele clorate
nu-i nici un rost și nici vreun înțeles
în labirintul mării
înșelate
Atâta doar
catargele-aduc
un zvon de Răsărit
din scorțișoară
stafide rom halvale și ciubuc
în jarul iernii
care ne-nconjoară...

Dar

Tu te-ai născut
cu darul de-a vedea
chiar flacăra
tăciunii-aprinși
deasupra creștetului meu
și să mă poți vedea
arzând
ca un eretic
pe rugurile tale

Vraja

Ce curios
urăști mașinăria

Nu te afli...

Degetele-ți frig
în deșert ademenind tăria
depărtării de sub care strig
și-ntr-o doară
ți se năzărește
cântecul acesta derbedeu

Nu te afli...

Dar el te găsește...
Toata vraja
e să crezi că-s eu.

Cerul

Ochii mei
atât de puțin
și-atât de albastru
e cerul...

Naștere la câmp

S-au aprins
s-au aprins de la noi
holde de sânge-nsorit
alungându-ne goi
sfori de cenușă
sfruntate
agață de cer
păsări de jar risipindu-se
iată cum pier
poamele verzi în țărâna
grădinii de loc
ochii tăi țină m-aduc
și mă leapădă-n foc
Și-a strigat dintr-o dată
a strigat însutit
paznicul de cais pentru veci părăsit
nimeni n-ascultă
vântul fierbinte-a tăcut
numai un scâncet din noi

În sfârșit ne-am născut...

Drumuri

Drumuri de pucioasă
în câmpie
la năluca verde
m-am răstit
cum dintr-un aluat
se poate scrie
fân întors de toacă-n asfințit
fără tine plâng întotdeauna
la ce bună sarea
pe călcâi
când din cremene
se-aprinde luna
ca în noaptea
rugului dintâi...
Vezi tăciunii
noptii amăruie
ard tăcute clipele
stingher
fumul rățăcirilor cum suie
îți trimit iscoadă
către cer
Scâncetul prigoriei
adică
un hanger în creștete pătruns
unduioasă-n lanuri te ridică
nevăzuto
unde te-ai ascuns?

Coroana verii

Pe negândite
mi s-a năzărit
că porți coroana verii
nestemato
fără să pot
orbecăind prostit
s-adulmec
rugul
care ți-ar fi dat-o
Și nici sminteala
nu m-a ajutat
să fac uitate
degetele-aprinse
cu care vântul serii
a-nsemnat
ecoul rătăcirilor
învinse

Tu

Ești pretutindeni aici
unde iarna se leagănă-n fluturi de ger
printre fagii pitici
nicăieri
și n-am nici un drept
la această durere
unduioasă avere

Cântec vulgar

Îmi ard fîcării-n chestiunea ta
pe rugul nopții
nestemata mea
din cvintă-n cvintă bîntui pe trotuar
cu un poem boțit în buzunar
și-atîta cât tânjesc
la glezna-ți dulce
nu-s eu acela
care să te culce...
Nici să te-ating cu-n vîrf de păpădie
după ureche care să te-mbie
pe splaiul gârlei unde peste pod
te-aștept în ploaie
tufă de rapsod
ce toarce scripca
într-un vechi chanson
Și uns în grabă cu odicolon
mai mai să creadă c-ai catadicsi
cu degete subțiri
și sîdefii
s-aluneci prefăcută-ntr-un răgaz
de gheață
peste pleoape și obraz
...Estimp caști gura
la televizor

(nădăjduiesc
picior peste picior)
ce vis albastru
s-a brodit să-ți fiu!

Chitara-ngână
până mai târziu...

Când aștepți...

Când aștepți așteptarea stă-n sine
cui să-i pese
respiri stăruind
numai frunzele toamnei
să-ndese
huma spaimei ascunse
cu jind
risipirea cuprinde cuprinsul
ostoitei năluci
ce s-a stins
prin uluci umilite
sfidarea
unui veșnic miracol
învins
cum învinge în zori
orice vierme
născocit peste noapte
durut
cavalerii poveștilor strâmbe
risipesc
paradisul pierdut

Departe

Veşnic departe
poteci
soarele stins în ruine
scorburi
fierbinţi îndesând teama
ascunsă în sine
grauri năuci
poartă nu-i
veseli scaieţi risipind
gara pustie
uluci
stele din vreascuri
aprind
luna pe creştet
când suie
veşnic departe
urzeşti
chipul nălucilor toate
turnuri de fum
şi poveşti
arse şi grabnic
uitate

Venus

În zori rămăsese o stea
ce ciudat să alergi spre o țintă
te cuprinde te cheamă la ea
cu sclipirile ei te alintă
și când soarele urcă pe cer
se ascunde răpită-n lumină
o fărâmbă din vechiul mister
care face din dragoste vină...

Din ocean

Din ocean
numai vârfuli albastre
cardinale
scutite de timp
peste norii cuprinderii
goale
fără nici o speranță
în schimb
nevăzute în clopote
sună
rugăciunile tiselor
trist
undeva între soare și lună
singuratic s-a stins
un artist
prin căminele iernii
se-nșiră
către cer chiar poveștile lui
iar trufașele crește
albiră
de cuvintele sale
hai hui
ce-a visat din păduri
doar părere
născocirea născu alte

vreri
picături dintr-un ceas
în tăcere
risipite stingher
nicăieri...

Năluci

Când însăși făptura
ți-e toamnă
și-aruncă-n neștire cocori
de unde să-ți capete
doamnă
așa-nvălmășeală de nori
atâta strigare de tine
păduri arămii
desfrunzind
să-ți apere lipsa cu dinții
aceluiași soare
zâmbind
de unde să știe de tine
nălucile spaimelor
reci
și-n grabă să-ți caute
pașii
atunci când venind
ca să pleci
nici straja tăcută
a vrajbei
strivite de clipe pustii
fierbinți
în hangerul uitării
nici îngerii tăi
nu pot ști...

Sub cer

Sub ceru-aprins brigandul anotimp
ridică pacea-n jur
ca pe-o batistă
Austrul răvășit din alt răstimp
prin muguri aspri
tropăind febril
cât tremură în depărtarea tristă
Hyperboreea-n spectru volatil
Singurătatea fluviului a-nvins
cotrobăiala iernii prin hotare
și-n ochiul apei norul înadins
ascunde stins
brândușe rugătoare
de parcă-n trestii reci ai întrupat
unduitoare lacrimă din sloi
hălăduind pe ruguri
împlântat
în rana depărtării dintre noi
Izvoare risipite născocim
și anu-acesta fără maci în glastre
ascunși în taina-n care ne iubim...

Si minor

Vin și trec
și trec și vin
patimile din suspin
strunga fiecând îngustă
rânduită când să pleci

Vântul lacrima o gustă...

Strălucesc ogoare reci
sub Austru sub senin
vin și trec
și trec și vin
îndurările deplin
rătăcind în dodii nu stă
clipelor să-ntoarcă firea
și-necându-și trist uimirea
vântul lacrima o gustă...

Din când

Din când în când
te aflu-n întuneric
când noaptea-n felinare
s-a proptit
să-ți iscodesc pe chip
o tresărire
din visu-n care proști
am nimerit
Dar nici o pleoapă
nu-ți clipește-n poza
țintită-n sânge cald
înfierbântat
și mă pândește lacomă
nevroza
că unde-ai fi
oricum m-ai fi uitat...
La mintea mea am născocit
în stare
să-ți ducă umbra-n dodii
pe trotuar
un cântec răsuflat și-o foarte mare
durere
locuită-n chihlimbar
Ca și cum tandră
te-ai zgâi la mine

în ceața nopții fără să te-nduri
iar aiureala asta
mă smintește
și-n frigul crud mă năpădesc
călduri
Căci dată-n fapt
ești altui bucurie
și soarta crudă ne-a nedespărțit
Tu - glacială ca o galaxie
iar eu aprins.

Un soare rătăcit...

Ambra

Să n-am ochi când te văd
și să-mi strige privirea
când o clipă de sens prin geamlâc îmi arunci
ca săgeata-n aortă
roșindu-ne firea
preasupusă din veac unei crude porunci
Să nu-mi fii
să nu-mi ai
și să n-auzi vreodată
răsufierea smintelii ce-ntr-o doară m-a prins
cum te-așezi fulguind
în căuș despuiată
și lași gloata tembelă
cu brațul întins
Ambra ochilor tăi
s-a aprins peste lume
asta-i iarna tăcerii-ndelungi dintre noi
Vor veni iarăși ploi
și-asteptându-te-anume
nicăieri și nicicând
vor veni iarăși ploi...

Dan Mocănescu...

...s-a născut la Ploiești la 5 aprilie 1953. A fost absolvent al Liceului Mihai Viteazul din localitate și al Facultății de Arte a Universității Hiperyon din București (specializarea regie de film și televiziune, la clasa profesorului Geo Saizescu).

A fost colaborator al Radioteleviziunii Române, participând la realizarea unor spectacole de teatru TV (printre care, *Un tânăr mult prea furios* în regia Domniței Munteanu sau *Vulpea și strugurii* regizat de Nicolae Motric) și a unor emisiuni muzicale, pe de o parte, iar pe de alta, a unor filme artistice de lung metraj precum *Septembrie* și *Al patrulea stol*, ambele în regia lui Timotei Ursu. În anul 1981 a fondat (împreună cu Dan Șerban, Cristian Rusu, Dănuț Badea, Iulian Hodorog și Marius Bănică) grupul vocal-instrumental *Nimbus*, ale cărui producții muzicale vor fi inscripționate pe CD abia în anul 2012, cele 12 piese incluse făcând obiectul albumului *Repetiție pentru concert*. După 1990 activitatea sa s-a diversificat, Dan Mocănescu implicându-se activ în mișcarea sindicală din România (co-fondator și secretar general al Sindicatului liber de la Uzina Mecanică din Plopeni și vicepreședinte al Cartelului Alfa), iar în legislatura 2004-2008, a fost deputat independent în Parlamentul României. În tot acest timp el și-a continuat prestațiile în sfera vieții cultural-artistice, fiind, pe

rând, director al Teatrului Pan (sub egida Ansamblului Rapsodia Română), director general al Studioului Cinematografic Sahia-Film și organizator al primului festival național de umor *Festivalul veseliei*. În anul 2012 a regizat spectacolul de televiziune *Conu' Leonida față cu reacțiunea* de Ion Luca Caragiale și a finalizat albumul *Repetiție de concert* al formației *Nimbus*. În anul 2014, cu puțin timp înainte de a muri, i s-a tipărit romanul *Farul genovez* iar post-mortem, *Apusul și marea* (ambele cărți apărute la Editura Grafoanaytis din Ploiești).

A obținut un master în geopolitică cu lucrarea *Insertii occidentale în Bazinul Mării Negre* iar pentru proiectele sale elaborate sub titulatura *Dunăre-Marea Neagră*, privind unele aspecte referitoare la dezvoltarea economică și culturală a zonei, a primit (în anul 2013) diploma de *Ambasador Special al Regiunii Dunărene* oferită de Casa Europei și Academia Română.

Dan Mocănescu a încetat din viață în ziua de 14 iunie 2014, la Ploiești.

Bogdan Stoicescu

Cuprins

Nota editorului (<i>Mihai Vasile</i>) / pag. 5
Caraiman / pag. 7
Corturi de fum / pag. 8
Din orzul înflorit / pag. 9
Oricât m-ai răni / pag. 11
Fugare / pag. 12
Des cântec / pag. 17
Caldă / pag. 19
De când ninge la Predeal / pag. 20
Stea călăuzitoare / pag. 22
Prag de cetini / pag. 23
Noi suntem felinarele... / pag. 24
De tine dor orbite / pag. 25
Câte-ndepărtate sfere... / pag. 26
În amiază / pag. 27
M-ai lăsat să port în ochi / pag. 28
Ning / pag. 29
Fulgii / pag. 30
Ninge/ pag. 31
Cântec pustiu / pag. 32
Blândul anotimp / pag. 33
Când se naște un cântec / pag. 34
Resturi de zăpadă urme de ninsoare / pag. 35
De tine... / pag. 36
Martie târziu / pag. 37
Ard focuri / pag. 39
Cântec / pag. 40

Închipuit / pag. 41
La început / pag. 42
În si bemol minor / pag. 43
Alerga / pag. 44
Sânge de nisip / pag. 46
Fotografie / pag. 47
Femeia soarelui / pag. 48
Cuvântul / pag. 49
În port / pag. 50
Cine / pag. 51
Descoperire / pag. 52
Natale / pag. 53
Dar / pag. 54
Vrajă / pag. 55
Cerul / pag. 56
Naștere la câmp / pag. 57
Drumuri / pag. 58
Coroana verii / pag. 59
Tu / pag. 60
Cântec vulgar / pag. 61
Când aștepți.../ pag. 63
De parte / pag. 64
Venus / pag. 65
Din ocean/ pag. 66
Năluci / pag. 68
Sub cer / pag. 69
Si minor / pag. 70
Din când / pag. 71
Ambra / pag. 73
Dan Mocănescu... (<i>Bogdan Stoicescu</i>) / pag. 75

Ce scriu cocorii nu rămâne scris
Alfabetarul cerului ne scapă
De-aseară urcă plopii
înaripați în vis
și păsările vremurilor pleacă...

ISBN 978-606-8467-20-7

<http://biblioteca-digitala.ro>